

1) Γίνομαι τελείως μωρός, απομωραίνομαι, αποβλακοῦμαι ἔνθ' ἄν.: 'Αποζαβώθητις' ὁ δεῖνα! Λεῦκ. 2) Γίνομαι σωματικῶς ἀνίκανος Χίος: 'Αποζαβώθηκα πρὸς καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω τοὺς δουλειές μου.

ἀποζάγκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαγκώνω.

Ἡ διὰ τριβῆς ἀφαίρεσις τῆς σκωρίας μεταλλίνων σκευῶν.

ἀποζαγκώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαγκώνω.

Διὰ τριβῆς καὶ πλύσεως ἀφαιρῶ τὴν σκωρίαν μεταλλίνων σκευῶν: 'Αποζαγκώνω τὸ χαλκόν.

ἀποζαλγὰ ἡ, Κρήτ. ἀποδαλγὰ Ἴων. (Σμύρν.) Κύθν. ἀπουδαλγὰ Σάμ. ἀποδαλὲ Ἰκαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζαλγὰ. Οἱ μετὰ τοῦ δ τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πόδι. Πβ. καὶ ἀπόζαλο.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Ἰκαρ. Κρήτ. Κύθν.: Εὐρῆκα τὴν ἀποζαλγὰ τοῦ λαοῦ Κρήτ. Εἶδα τὴν ἀποδαλγὰ τοῦ λαοῦ Κύθν. Συνών. ἀπαλλαγὴ 3, ἀποβολὴ 3, ἀποζαλὴ 1, ἀπόζαλο 1, ἀχνάρι, ζαλγὰ, ζάλο, πατσα, πατημασά, πατησά. 2) Ἡ μεταξὺ τῶν διεστηκῶν ποδῶν ἀπόστασις Ἴων. (Σμύρν.) Σάμ.: Πῆρα μὴ ἀπουδαλγὰ καὶ τοὺν πρόκαμα (μὲ ἓνα διασκελισμὸν τὸν κατέφθασα) Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιασκελγὰ 1.

ἀποζάλεμα τό, Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαλεύω.

Ἀνάπαυσις, ἡσυχία ἔνθ' ἄν.: Εἶδ' ἀποζάλεμα ποῦ τό'χεις, καμένε! (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ἀναπαυομένου νωχελῶς) Ἀπύρανθ.

ἀποζαλεμὸς ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαλεύω.

Ἀποζάλεμα, ὁ ἰδ.

ἀποζαλεύω ἀμάρτ. ἀποζαλεύω Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαλεύω.

1) Ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω Νάξ. (Γαλανᾶδ.): Πέσε εἶτογε 'ς τὸ σοφᾶ ν' ἀποζαλέψης. 2) Ἀμεριμνῶ καὶ ἀδιαφορῶ διὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας Νάξ. ('Απύρανθ.): Μὴ δὰς ἐδὰ ν' ἀποζαλέψης ἐκεῖ νὰ θαρῆς πῶς δὲ χρειάζεσαι 'πά. Ὡ δουλειές ποῦ τ' ἔχω καὶ κάθομαι ἀποζαλεμένη!

ἀποζαλὴ ἡ, ἀμάρτ. ἀπαζαλὴ Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *ζαλὴ. Ὁ τύπ. ἀπαζαλὴ κατ' ἀφομ.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Τῆλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλγὰ 1. 2) Ζημία, βλάβη γινομένη εἰς ἀγροὺς ὑπὸ εἰσβαλόντων ζώων Νίσυρ.: Ἐλᾶτε νὰ δῆτε ἀποζαλὴ ποῦ μοῦ 'καμαν τὰ βόδια. β) Ζημία εἰς ἀγροὺς προκαλουμένη ὑπὸ ἀνέμου σφοδροῦ Νίσυρ.

ἀποζαλίζω Ἀθῆν. κ. ἄ. Μετοχ. 'μποζαλισμένος ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 121

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαλίζω.

Ζαλίζω πολὺ ἔνθ' ἄν.: Ἡμουννα ζαλισμένος, μὲ τοῖς φωνές σας μ' ἀποζαλίσαιτε! Ἀθῆν. «Ἐτέρπετο τὸ οὖς τοῦ πάτερ Νικοδήμου, ὅστις 'μποζαλισμένος ἀπὸ τὸ ὀλίγον κρασί δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ» ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀπόζαλο τό, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπάζαλο Κρήτ. (Βιάνν.) ἀπόδαλο Κύθν. Πάρ. 'πόδαλο Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζάλο. Ὁ τύπ. ἀπάζαλο κατ' ἀφομ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ δ τύπ. πβ. ἀποδαλγὰ ἐν λ. ἀποζαλγὰ.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Κύθν. Πάρ. Τῆλ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Βλέπω τ' ἀπόδαλά του Κύθν.

|| Φρ. Τ' ἀπόζαλα τοῦ δεῖνα νὰ πάρης! (νὰ ἔχης τὸν θάνατον τοῦ δεῖνα! Ἀρά). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλγὰ 1.

2) Βῆμα, βηματισμὸς Πάρ. (Λεῦκ.): Δὲ δάω 'πόδαλο χωρὶς ἐσένα! 3) Ἦχος βημάτων Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.)

—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Ἀκούω τ' ἀπόδαλά του Κύθν. Ἀκούω ἀπόδαλο Λεῦκ. Συνών. ζάλο.

ἀπόζαρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαρός.

Πολὺ λοξός, σκολιός, στρεβλός ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ ἀπλοῦ: Ζαρός καὶ ἀπόζαρος. Πβ. ἀπόζαβος.

ἀποζάρωμα τό, ἀμάρτ. ἀποζάρωμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπουζάρωμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαρώω.

1) Πρᾶγμα ἐκ πλήθους ὁμοίων ὡς χειρίστον ὑπολειφθὲν Σάμ.: Πῆγες καὶ διάλιξις τ' ἀπουζάρωματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγι. 2) Τὸ νὰ ἐξαλείψῃ τις τὰς πτυχὰς πρᾶγματός τινος, ὥστε καὶ νὰ παύσῃ τοῦτο νὰ εἶναι ζαρωμένον Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

ἀποζαρώω Ἀθῆν. Θράκ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Χίος —ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 140 Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 202 ΝΧαλιόρ. Ὑδρείκ. θρύλ. 104 ἀπουζαρώων Σκόπ. 'ποζαρώω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαρώω.

1) Ρικνῶ, συστέλλω τι τελείως Ἀθῆν. κ. ἄ. —ΝΧαλιόρ. ἔνθ' ἄν.: Ἦταν ζαρωμένο τὸ ροῦχο σου, τώρα ποῦ κάθεσαι εἶται τ' ἀποζαρώσες Ἀθῆν. Μὲ τεντωμένα τὰ κουρασμένα τους ματάκια ποῦ ἀποζάρωνε τὸ ἀσθενικὸ φῶς τοῦ λυχνarioύ ΝΧαλιόρ. ἔνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. ρικνοῦμαι, συστέλλομαι τελείως Ἀθῆν. Θράκ. Σκόπ. Χίος —Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν.: Ἐβράχηκε τὸ ροῦχο καὶ ἐποζάρωσε Χίος Τὸ παιδί εἶναι βοτάνι καὶ ὅσο τὸ χαδένης μαραίνεται καὶ ἀποζαρώνει Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἀποβάλλω τὴν ὀρμητικότητα, τὴν ζωηρότητα, καθίσταμαι φιλήσυχος ΔΚαμπούρογλ. ἔνθ' ἄν.: Τώρα ὁ Ἀργύρης ἔχει ἀποζαρώσει, κοίταξε τὴ δουλειά του, τὸ σπιτάκι του, τὰ παιδάκια του καὶ δὲν ἔδιδε καμμίαν ἀφορμὴν συγκρούσεως πρὸς τὸν παντοδύναμον Σιδέρην. 2) Ἐξαφανίζω τὰς πτυχὰς, ξεζαρώω Πόντ. (Σάντ.) Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ εἶμαι ζαρωμένος, διαστέλλομαι Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ὅταν 'ποζαρώσῃ ἡ φακὴ, κατέβασέ την Κύπρ. Ζαρώω καὶ ἀποζαρώω τὸ ξύλον Τραπ.

ἀπόζεμα τό, Λεξ. Περίδ. 'πότζουμα Σύμ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόζεμα. Ὁ τύπ. 'πότζουμα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ τζουμί ἐκ τοῦ ζουμί καὶ τζουματίζω ἐκ τοῦ ζεματίζω.

Ἀφέψημα διαφόρων χόρτων. Συνών. ἀποζούμι Α 5.

ἀποζένω (I) ἀμάρτ. 'ποζέω Κύπρ. (Πάφ.) 'ποζέν-νω Κύπρ. 'πογζέν-νω Κύπρ. (Μαραθάσ.) Μετсх. 'πογζεμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποζέω. Διὰ τοὺς εἰς -έν-νω τύπ. ὡς ἐκ τοῦ ἀορ. ἐπόζεσα προελθόντας ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 73.

Βυθίζω τι ἐντὸς ζέοντος ὕδατος πρὸς ταχύτεραν ξήρανσιν καὶ διατήρησιν, ἐπὶ καρπῶν, οἶον σύκων, σταφίδων κττ., ἢ καὶ ἀπεξηραμμένων θαλασσίων διὰ νὰ καταστοῦν μαλακώτερα: Ἐπόγζεσεν τὰ σταφίδκια. Νὰ 'πογζέσης καὶ τ' ἀπόχτιν νὰ μὴ σαρακιάσῃ (ἀπόχτιν = κρέας παστό). Ἐν 'πογζεμένες οἱ ἐλαιές.

ἀποζένω (II) ἀμάρτ. 'ποζ-ζέν-νω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζένω (II).

Ἐπὶ ἀντικειμένων ὑποκειμένων εἰς σῆψιν, ἀποσυντί-
θεμαι: Φρ. Ἐξ-ξεσε καὶ πόξ-ξεσε (ἐβρόμῃσε, ἀποσυντετέθη
καὶ διελύθη). Συνών. ξένω (II).

ἀπόξερβος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ξερβός.

1) Ἀριστερόχειρ, ἐπαρίστερος ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ
ἀπλοῦ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τούτου: Ξερβός κι ἀπόξερβος.
Συνών. ξερβός. 2) Δύσβατος, δυσπρόσιτος, τραχύς:
Ἄσμ.

Καὶ μὴ λαφῆνα ταπεινὴ δὲν πάει κοντὰ μὲ τ' ἄλλα,
μόνο 'ς τ' ἀπόσκια περπατεῖ 'ς τ' ἀπόξερβα ἀγναντεύει.

Συνών. ἄβολος Α 1, ἀνάξερβος 2.

ἀποξεστᾶσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξεστᾶσκουμαι, δι' ὃ
ιδ. ξεσταίνω.

Ἀποβάλλω τὴν θερμότητα.

ἀποξευγαρίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξευγαρίζω.

Ἀποπερατῶ τὴν ἀροτρίασιν, τὸ ὄργωμα.

ἀποξεύω πολλαχ. ἀποξεύω Θήρ. Κρήτ. (Ρέθυμν.)
Νίσυρ. κ. ἀ. — Κορ. Ἄτ. 2,58 Λεξ. Ἡπίτ. (λ. ἀποξεύ-
γνυμι) ἀποξεύου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποξέφω Θήρ. Κάμπ.
Χίος ἀπουξέφτου Σαμοθρ. ποξεύω Κάλυμν. Κάσ. πο-
ξέγνω Κύπρ. ποξέγνω Κύπρ. Ρόδ. Μέσ. ἀποξέχομαι
Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποξεύγνυμι.

1) Λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ἐξευγμένα ζῶα, ἀποξευγνύω
πολλαχ.: Πόξεξε τὰ βούδκια τῷ ἐνύχτωσεν Κύπρ. Ἐποξέ-
ξαμεν τὰ βούδκια τῷ ἐφύασιν αὐτόθ. Ἀκόμη λ-λίην ὠραν
τῷ ἐν-νὰ ποξέξω (ἐν-νὰ=θενὰ, θὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀπο-
δένω 3, ξεξεύω. 2) Ἀπαλλάττω τοῦ φόρτου, ἀποθέτω
τὸν φόρτον, ἀποφορτίζω Κάλυμν. Κάμπ. Ἐπόξεφα τὸ μονο-
φόρι νὰ ξεκουραστῶ μὴν ὠρην (μονοφόρι=ξύλον ἐπὶ τοῦ
ὤμου φερόμενον) Κάμπ. Συνών. ξεφορτώνω. β) Μέσ.
ξεσφίγγομαι Πόντ. (Σταυρ.): Ἄσμ.

Ξέχεσαι κι ἀποξέχεσαι νὰ φέρεις πολλὰ χορτάρα,
κάν'νός καρδιά 'κὶ πονεῖ γιὰ τ' ἐσὰ τὰ ποδάρα.

3) Θέτω, τοποθετῶ Κάσ. Σαμοθρ.: Ποῦ τ' ἀπόξινις κι
δὲ δοῖν βίσκον; (εὐρίσκω) Σαμοθρ. Οὐνὰ τ' ἀπουξέφτουμ'
γούλη μία (ἐδῶ τὸ τοποθετοῦμεν ὅλη μέρα, πάντοτε) αὐτόθ.
Σέδα κι ἀπόξινέ του ἀπὰ 'ς τὸν μ'χαί (ἔμπα καὶ τοπο-
θέτησέ τον ἐπάνω εἰς τὸ μπουχαρί, τὸ τζάκι) αὐτόθ.

4) Περαιτῶ, τελειώνω τὴν ζευξίν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)
Χίος κ. ἀ.: Ἐξεψε ὁ πατέρας σου; — Οὐ, ξεψε κι ἀπόξεψε
Αὐλωνάρι.

ἀποξηλεύω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξηλεύω.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀντιζηλίαν: Ἐποξήλεψα μὲ τὸ
ναύτη μου ποῦ σὲ πήρηνε γυναῖκα. Συνών. ξηλεύω.

ἀποξημία ἢ, Θράκ. (Περίστ. κ. ἀ.) ἀποξεμία Πόντ.
(Κερασ.) ἀποξεμίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξημιώνω. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

Ἐπανόρθωσις γενομένης ζημίας, ἀποξημιώσεις ἐνθ' ἂν.
Συνών. ἀποξημιώσει.

ἀποξημιώνω λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξημιώνω.

Παρέχω εἰς τινα τὸ ἀντίτιμον τῆς προξενηθείσης εἰς
αὐτὸν ζημίας, ἀποξημιῶ: Τὸν ἀποξημιώσαν γιὰ τὴν ζημιά

ποῦ ἔπαθε. Ποιὸς θὰ μὲ ἀποξημιώσῃ γιὰ τὰ σπασμένα; Οἱ
πρόσφυγες ἀποξημιώθηκαν γιὰ ὅσα χάσανε 'ς τὸν πόλεμο. Γιὰ
τὸ σπῆτι ποῦ μοῦ 'κοψε ὁ δρόμος ἀποξημιώθηκα.

ἀποξημιώσει ἢ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξημιώνω.

Ἀποξημία, ὃ ιδ. κοιν.: Γιὰ τ' ἀμπέλι ποῦ τοῦ 'κόψανε
πῆρε ἀποξημιώσει. Τοῦ 'κανε ζημιὰ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ἀποξημιώσει.

ἀποζητῶ Θράκ. Ἰθάκ. κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ.
Γύφτ. 2,167 καὶ Βωμ. 77 ΓΞενοπ. Ἀναδυομ. 149 ΠΠαπα-
χριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 2,14 καὶ Χριστούγ. Θράκ. 13
ΚΜπαστ. 20 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπο-
ζητάω Κεφαλλ. (Ἀργοςτ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,127
ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 155 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπουζ'τῶ Ἡπ.
ἀπουζ'τάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ποζητῶ Κύπρ. Νίσυρ. ποζη-
τάου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Τὸ μεσν. ἀποζητῶ.

1) Σφόδρα ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι Ἡπ. Θράκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ.
Κύπρ. Νίσυρ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἂν. ΓΞενοπ. ἐνθ' ἂν. ΚΜπαστ.
ἐνθ' ἂν. ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. ἐνθ' ἂν. — Λεξ.
Βλαστ.: Εἶχε τὴν ιδέα πῶς ἡ γυναῖκα ὥσπου νὰ πεθάνῃ
στρέγει τὴν παντρεία καὶ τὴν ἀποζητᾷ ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ.
ἡθογραφ. ἐνθ' ἂν.: Ἡ χώρα, ἔλεγον οἱ γέροι, τοὺς ἀποζητάγε
καὶ τὴν ἀποζητάγαν ΓΞενοπ. ἐνθ' ἂν. Τὸ κάθε ζῶο ἀποζητᾷ
τὴ σιγουριά καὶ τὴν καλὴ θροφή γιὰ τὸ νεογέννητο σπλάχνο του
ΚΜπαστ. ἐνθ' ἂν. || Παροιμ.

Ἐγλυκάθη ἡ γραιὰ 'ς τὰ σῦκα, | καθημέρα τ' ἀποζητά
(ἐπὶ τοῦ δυσκόλως ἀποβάλλοντος εὐχάριστον τινα ἔξιν.
Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,131) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἐχεις μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα σου καὶ κλῆμα 'ς τὴν αὐλή σου,
κάμνει σταφύλι ραζακί, κάμνει κρασί μοσκατο
κι ὅπου τὸ πιῇ 'νεοαίνεται καὶ πάλιν ποζητᾷ το
('νεοαίνεται = ἀνασαίνει, ἀνακουφίζεται) Νίσυρ. — Ποίημ.

... νὰ χαιρετίσης

τὴ μάνα, τὸν πατέρα σου, τὴ γῆ τὴ μητρική σου,
ποῦ ἀποζητᾷ τὴ νεότη σου, τὸ χέρι, τὸ σπαθί σου

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἂν. β) Ἐπιθυμῶ πολὺ, ἐπὶ θηλέων ζῶων
ὀργώντων πρὸς συνουσίαν Κύπρ.: Ζητᾷ τῶαί ποζητᾷ ἡ
φοράδα τῷ ἐν -ι-βρίσκω ἄπ-παρον νὰ τὴν σύρω. Συνών.
γυρεύω. γ) Ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ τι ἐλλείπον, ἀπο-
λεσθὲν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἀ. — ΚΠαλαμ.
Βωμοὶ ἐνθ' ἂν. ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἂν. ΠΠαπαχριστοδ.
Χριστούγ. Θράκ. ἐνθ' ἂν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.:
Τὸν ἐχάσαμε τὸν πατέρα μας τσαὶ τόνε ποζητᾷμε κάθε λίγο
τσαὶ λιγάκι Αὐλωνάρι. Θὰ μὲ χάης κι θὰ μ' ἀπουζ'τῆς
Ζαγόρ. Ἀποζητουνά κάθε φορὰ τὴ σπηλαιὰ τῶν γονέων μου
ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἂν. Τὰ γῦρο βουνὰ χιονισμένα καὶ κουκουλ-
λωμένα, οἱ πολιτεῖς 'ς τὸ διάβα τους βρεγμένες καὶ μουνσκε-
μένες ἀποζητοῦν τὸ λαχταριστὸ νήλιο ποῦ βδομάδες τώρα δὲν
ξεμύτισε ἀπὸ τὰ βαρὲὰ σύγνεφα ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἂν.
|| Ποίημ.

Μὴν τὴν εἶδατε, διαβάτες καὶ περάτες,
τὴ γυναῖκα μου, τὴν ἀγαπητικιά μου;
τὴν ἀποζητᾷ ἄντρας, παιδί καὶ σπῆτι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἂν. δ) Ἐπιθυμῶ νὰ ἀνεύρω τι, ἀναζητῶ
ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 2 ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Σ τὸ σπῆτι ἐδῶ τί θέλεις; καὶ ποιὸν ἀποζητᾷς;

Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μόσχ. Λειμωνάρι. (P. G. 87,3,2908c) «ὥς
οὖν ἦλθον ἐν τῇ Λαύρᾳ ἀπεζήτησαν τὸ κελλίον αὐτοῦ».

2) Παύω νὰ ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν
θηλέων ζῶων τῶν ὁποίων παρῆλθεν ὁ ὀργασμὸς Κύπρ.:
Ἐζήτησεν ἡ φοράδα μου τῷ ὅσον νὰ βρῶ ἄπ-παρον νὰ

